

26.

Sàigòn, Chủ nhật 16/5/1982

Đứa em của Ngô đến đưa tôi hộp dâu và bó hoa *marguerite* Ngô gửi, cũng nói rằng Ngô sắp về Sàigòn. Điều này khiến tôi bấn loạn chút ít.

Nếu phân tích phải viết rằng, trong bản chất tôi vẫn còn sự trắng hoa vô tội và đối với đàn ông (nhất là những người đàn ông lưu ý tôi lâu năm như Ngô). Tôi không muốn đánh mất nỗi si mê này. Tuy nhiên bên cạnh là Đan với tình yêu rộng lớn. Sự bấn loạn phát sinh từ đó.

Tự trong sâu thẳm tâm tư, tôi vẫn "*không muốn thực sự làm vợ*" trên mọi cái nghĩa bình thường nhất của từ ngữ, mà vẫn "*muốn giữ lại chút nào cái đời độc lập thân yêu*" (mà biểu tượng rõ rệt nhất là những nỗi say mê của đàn ông dành cho).

Tôi yêu Đan nhưng cũng vẫn yêu những thói quen ngày cũ. Không hề nghĩ rằng có thể đánh đổi "*đời sống có Đan*" với "*những gì tôi ôm ấp*" mười mấy năm.

Buổi sáng ngồi uống *café*, tôi tâm sự với Đan những bấn loạn này, thì thật kỳ lạ, anh nói:

"Anh không cho em đi Dalat vì anh không muốn tự tay đưa em vào một môi trường xấu. Nhưng nếu Ngô về Sàigòn thì em cứ tiếp hẳn, cứ cùng hẳn đi uống *café*."

Tôi rú lên cười:

"Thật chẳng có con vợ nào như em và cũng chẳng có anh chồng nào như Đan. Đan giữ được em lâu ngần ấy thời gian phần lớn là do những điều như vậy. Hoặc là Đan cao tay ấn quá, hoặc Đan chiều chuộng em quá trước những ý thích kỳ cục bất thường của em."

Đan gật đầu:

"Không phải anh cao tay ấn hay ngu muội trong sự chiều chuộng em, mà là anh thương và hiểu em như một đứa con nít rất có lòng nhưng thông minh và nghịch ngợm. Vì vậy, anh đâu hẹp hòi gì với những điều vô tội vạ. Nhưng những điều nguy hiểm, anh phải cấm cản để giữ hạnh phúc chúng mình."

□

Sàigòn, thứ Ba 18/5/1982

Đan trễ hẹn buổi *café* 7 giờ tối, nhưng lúc 8:45 lại đến tận nhà tìm tôi, hơi thở nồng nặc mùi rượu, lại nói lên những lời tỏ tình kỳ lạ. Tôi e ngại vì thái độ sôi nổi của anh khi đứng trước ngõ nhà mẹ tôi, nên theo anh đến quán *café*.

Tại đây, trong cơn ngà ngà say, Đan phơi bày tâm lòng với những lời lẽ nồng nàn tha thiết:

"Anh biết là trễ nhưng tụi em vợ thằng Thảo cứ kéo ngồi lại uống nên thật sốt ruột. Anh yêu em lắm mà! Em có nhận thấy vậy không? Anh yêu em hơn bất cứ người đàn bà nào từ trước, ngày càng thêm nhiều nữa. Em có thấy là hành động uống say rồi mà còn tìm đến em, biểu lộ lòng anh yêu em ghê gớm? Không bao giờ anh để mất em. Em là vợ anh thật mà! Dầu không ai công nhận anh cũng cóc cần, anh công nhận em được rồi. Mai mốt bán nhà, bà già hứa cho hai chi, anh sẽ mua một cái nhẫn và chính tay anh đeo vào cho em để biểu lộ thật sự em là vợ anh. Phải chính tay anh đeo cho em kìa!"

Rồi mân mê bàn tay tôi, Đan ngậm ngùi nói:

"Anh xót xa lắm khi không thể chia sẻ với em những lao đao tiền bạc. Anh thương em ghê lắm bởi chỉ có em thôi là người đã đến với anh lúc kiếp cùng vận mạng. Anh rất kính trọng em. Suốt đời không có người đàn bà nào chiếm được tình cảm sâu xa của anh như em đã được đâu. Với bao người đàn bà khác, anh chẳng hề lưu ý. Còn em, sao anh cứ bị em vây chặt luôn luôn trong cuộc sống và tâm hồn. Một ngày không gặp em là anh không chịu nổi. Hơn lúc nào và khác hẳn đôi với bất cứ ai, anh muốn kề cận mãi bên em."

Tôi lạ lùng vì những sôi nổi thế này thì Đan giải thích:

"Anh ít nói vì bản chất anh trầm lặng nhưng đâu phải anh không có lòng. Nếu anh muốn, thằng Thảo có thể thu xếp để ẹt cho anh một chỗ trong đoàn bà Kim Chương. Nhưng anh không nhận, không muốn xa em nữa. Anh cũng biết là nếu không có anh bên cạnh, em chẳng làm gì được, em buông trôi mọi sự. Vì vậy mà không muốn xa em."

Tôi không thể chối nhận những lời Đan nói là đúng. Càng lúc về sau, Đan càng tỏ lộ nồng nàn tình yêu của anh cho tôi hơn. Ba năm, bao nhiêu điều thấu rõ về nhau, những đồ vỡ và những hàn gắn... vậy mà một lúc nào Đan vẫn còn xuất hiện như một người tình sôi nổi dưới mắt tôi một cách lạ kỳ đến khiến ngạc nhiên nữa.

Giọng nói Đan nồng ấm:

"Em có biết là anh yêu em và cần thiết em lắm không? Có biết là anh nghĩ về em như một người vợ thật sự? Ba năm trước, anh cũng yêu em nhưng không như lúc về sau này, càng ngày càng say đắm."

Tôi gật đầu:

"Em cảm ơn Đan. Điều này thật kỳ lạ nhưng em tin."

Lúc ngừng lại trước mái hiên nhà mẹ tôi, trong bóng tối mờ nhạt, Đan hôn dịu dàng lên trán, lên mặt tôi thật trân trọng âu yếm. Nghe bàng hoàng cả đêm theo những điều ấy.

□

Sài Gòn, thứ Bảy 29/5/1982

Sự xung đột trở nên trầm trọng giữa tôi và gia đình,

(Bỏ 3 dòng)

Tâm hồn thật bức bách, sự si nhục dâng lên cao điểm. Ba mươi mấy năm vẫn không có một chốn dừng chân để cả mẹ lẫn em út đều khinh rẻ. Tôi cô đơn quá đỗi trong gia đình, càng cô đơn hơn khi trong hiện tại chẳng có gì để bầu vùi.

(Bỏ hai dòng)

Và nói cùng mẹ tôi như một lời xót xa nói với chính mình:

"Con đi về lặng lẽ như một bóng ma, chỉ cầu xin một sự an thân nhỏ bé mà cũng không được. Con nghèo nhưng đâu phải thiếu liêm sỉ. Sao mẹ coi thường con vậy? Trong nhà này có ai cho con một tí tình thương nào không?"

..... (Tự ý bỏ một trang.)

□